

ЗУСТРІЧ З КАНДИДАТОМ

13 березня в актовому залі Інституту відбулася зустріч з кандидатом у народні депутати СРСР по Вінницькому територіальному виборчому округу № 404 Валентиною Степанівною Бавулою.

Це була широка розмова про депутатські повноваження і обов'язки, шляхи перебудови, про те, як народні депутати впливатимуть на поступальний розвиток нашого суспільства, про гострі проблеми сьогодення. На зустрічі виступили доцент політехнічного Л. Н. Гейвандов, доцент педагогічного Інституту Б. І. Розумовський, представник виробничого об'єднання «Жовтень» В. Г. Караванський.

В. С. Бавула, а також другий секретар міськкому партії В. І. Юр'єв, який теж взяв участь у зустрічі, відповіли на багаточисленні запитання присутніх.

Запитання. Валентино Степанівно, у вашій передвиборній платформі порушено багато проблем, які хвилюють всіх жителів міста. Як ви думаете вирішувати ці проблеми, якщо вас оберуть народним депутатом країни?

Відповідь. Сподіваюся, що прав і можливостей у депутата буде більше, ніж тепер. Для вирішення злободенних проблем використовуватимуть всі методи: депутатський запит, виступи на сесіях Верховної Ради, вирішення питань у Верховній Раді в робочому порядку, періодичні зустрічі з виборцями тощо.

Запитання: Валентино Степанівно, ви людина сімейна. Як у вашій сім'ї розподілені обов'язки?

Відповідь. Наша сім'я складається з трьох чоловіків. Всі сімейні питання вирішуємо разом. Чітко окреслених обов'язків ні в кого з членів сім'ї немає. Можливо, тому тепер, у час передвиборної кампанії, основний тягар домашніх турбот дістався чоловікові.

Запитання. Як часто ви буваєте в міських продовольчих магазинах і на колгоспному ринку? Де ви берете продукти харчування для своєї сім'ї?

Відповідь. Наша сім'я харчується лише тими продуктами, мізерний вибір яких пропонують міські продовольчі магазини, а також з колгоспного ринку. Продмаги відвідуємо щодня, а на ринку буваємо раз на тиждень.

Запитання. Де ви з чоловіком жили зразу після одруження, і де мешкаєте тепер? Як ви гадаєте, коли ви станете народним депутатом СРСР, житлові

умови у вас будуть ліпші?

Відповідь. Після одруження деякий час ми жили з батьками чоловіка, а це вже п'ятий рік мешкаємо в заводському сімейному гуртожитку. Вважаю, що мандат народного депутата СРСР — не підстава для пільгового отримання житла.

Запитання. Валентино Степанівно, ваші депутатські обов'язки, без сумніву, відриватимуть вас від дому. Чи не позначиться це негативно на ваших стосунках з чоловіком, на вихованні дитини?

Відповідь. Якщо мене оберуть народним депутатом, то, звичайно, протягом року до трьох місяців буду в Москві. Не скажу, що це буде легким періодом і для мене, і для моєї сім'ї. Та все ж, думаю, сімейні взаємовідносини залишаться нормальними, виховання дитини я довірю чоловікові, так само, як і він мені.

Запитання. Чи маєте ви вільний час? Якщо маєте, то як його використовуєте?

Відповідь. Вільного часу практично не буває. Робота в цеху, обов'язки секретаря парторганізації, майже щоденні зустрічі з виборцями — такий мій робочий день. Додому приходжу пізно. Після хатніх клопотів, коли син засинає, переглядаю газети і журнали, дивимось телевізор.

Запитання. Валентино Степанівно, як часто ви бачитеся з батьками? Які стосунки у вас з ними?

Відповідь. Мої батьки живуть у місті Арцизі Одеської області. При першій можливості стараємося провідати їх. Чоловікові батьки живуть у Вінниці. З

За інженерні кадри

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 11 (338)

П'ЯТНИЦЯ, 17 березня 1989 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 1 коп.

Відповіді кандидата в народні депутати СРСР В. С. Бавули на запитання нашого кореспондента

ними у нас теж хороші стосунки. Батьки допомагають нам у вирішенні багатьох питань.

Запитання. На зустрічах з виборцями ваші довірені особи часто підкреслюють, що у вас багато друзів. Які якості ви найбільше цінуєте в людях?

Відповідь. Передусім, ціную в людях щирість, чесність, доброту, чуйність.

Запитання. Що ви читали останнім часом? Які фільми дивились? Які заходи з тих, що проводяться в міс-

ті, вам найбільше подобаються?

Відповідь. У вільний час люблю читати «Огонёк», інші журнали, газети, художню літературу. Недавно дивилась «Злодії в законі», «Француз». З міських заходів мені найбільше подобається відвідувати «Гуморини», які проводить міськком комсомолу.

Запитання. Відомо, що народний депутат СРСР тривалий час буде відірваним від виробництва. Чи не призведе ваше тримі-

сячне перебування у Москві до послаблення ідеологічної роботи в колективі вашого цеху, де ви — секретар парторганізації. Чи ваші депутатські обов'язки не перешкоджають вам, робітницю, у виконанні завдань п'ятирічки?

Відповідь. Справді, народний депутат СРСР буде займатися депутатськими справами у Верховній Раді країни до трьох місяців на рік. В колективі, де я працюю, досить згуртована партійна організація. Сподіваюся, що комуністи цеху, і в першу чергу партбюро, зроблять все можливе, щоб і за моєї відсутності морально-психологічний клімат, ідеологічна робота у колективі були на належному рівні.

Великі надії покладаю на досвідчених наставників, комуністів зі стажем тт. Семушеву, Шуман, Никротою, Линька, Касьянова, Максимову, Поліщук, молодих членів партії тт. Мазур, Каправчук, Хижук, Михайловську та багатьох інших.

А особисті завдання п'ятирічки достараюся виконати, підвищуючи продуктивність праці та поліпшуючи якість роботи, хоч, зрозуміло, добитись цього буде нелегко.

Запитання. Виступаючи перед виборцями, ви неодноразово говорили про те, що найбільші забруднювачі повітря у Вінниці — хімічний завод та завод імені 60-річчя Жовтня. На підставі чого ви це стверджували?

Відповідь. На одному з засідань парткому заводу імені 60-річчя Жовтня розглядали питання про екологію. Називали конкретні цифри і факти про

«вклад» нашого підприємства в забруднення навколишнього середовища. Що стосується хімізаводу, то багато матеріалів з цього приводу друкувала «Вінницька правда». Та й на зборах партійного активу і партконференціях району та міста це питання постійно на порядку денному.

Запитання. Ви виступаєте за те, щоб встановити для жінок 6-годинний робочий день. В чому ви вбачаєте резерви для позитивного вирішення цього питання? Чи відомо вам про подібний досвід?

Відповідь. Я пропоную встановити шестигдинний робочий день лише для тих жінок, які мають малих дітей. Резерв для позитивного вирішення цього питання вбачаю у переході підприємств на госпрозрахунок. Знаю, що по 6 годин на виробництві заняті жінки в НДР і ЧССР.

Запитання. Минуло майже 4 роки перебудови в нашій країні. Депутати місцевих Рад народних депутатів отримали манда-

ти народного довір'я не в застійний, а в перебудовний період, однак належної віддачі не забезпечили. Чи зможуть бути на рівні вимог часу народні депутати СРСР, яких ми незабаром оберемо?

Відповідь. Таких демократичних виборів кандидатів у народні депутати СРСР, які пройшли повсюдно, досі я не бачила. Думаю народними депутатами СРСР будуть обрані люди, яким притаманна турбота про конкретну людину. Депутат, для якого характерна така якість, не тільки зможе, а й мусть виправдати довір'я своїх виборців.

В ректораті інституту

На засіданні ректорату 13 березня заслухано звіт інститутського відділу кадрів, з яким виступив начальник відділу М. А. Булгаков.

Отже, кадрова картина за станом на 5 березня.

В Інституті працює 2268 чоловік: 554 — професорсько-викладацького складу, 500 — адміністративно-управлінського і обслуговуючого персоналу, 328 — навчально-допоміжного, 885 — в науково-дослідній частині, 550 — в СКТБ «Модуль».

У вузі навчається 8450 студентів: на стаціонарі — 4813, на вечірньому

відділенні — 1124, на заочному 1223, на загальнотехнічному факультеті — 1289.

Маємо двадцять докторів наук, з яких 17 — на викладацькій роботі, 316 кандидатів наук (викладачами працюють 284). Регулярно виконується план підготовки викладачів. Плинність серед них незначна.

Маємо добрий резерв поповнення професорсько-викладацького складу. Досить сказати, що тільки у Вищій атестаційній комісії знаходиться на затвердженні п'ять захищених докторських дисертацій.

Недоліком, відзначалось на ректораті, є те, що значна частина викладачів не мають досвіду практичної роботи на підприємствах, не запрошуємо ми на роботу також спеціалістів високої кваліфікації з виробництва, які могли б значно підняти якість майбутнього інженера. Дуже мало і обережно, з зайвими пересторогами висуваємо молоді у резерв на заміщення посад деканів, завідувачів кафедрами і лабораторіями.

Чимало упущень в розподілі молодих спеціалістів на роботу. Йшлося, зокрема, про те, щоб за-

прошувати представників підприємств в Інститут для укладання угод з студентами на початкових курсах з таким розрахунком, щоб майбутній фахівець наперед знав, де працюватиме, а підприємство з свого боку знало, кого воно приймає. За таких умов можна було б і практику, і стажування проводити цілеспрямовано, з більшою користю для обох сторін.

Ректорат заслухав також інформацію проректора, професора В. Д. Свердлова про хід технізації навчального процесу.

ВІТАЄМО!

Приємне повідомлення надійшло з Вищої атестаційної комісії — доценту, кандидату технічних наук, начальнику лабораторії діагностування електронної апаратури нашого інституту Миколі Прокоповичу Байді присвоєно вчений ступінь доктора технічних наук. З чим його і вітаємо від щирого серця.

Миколі Прокоповичу — 45 років. Він народився і виріс у Сибіру. Закінчував Новосибірський електротехнічний інститут, аспірантуру Томського політехнічного. Там же захистився, був на викладацькій роботі.

У Вінницькому політеху він з 1974 року — спершу доцент кафедри обчислювальної техніки, потім — автоматизованих

систем управління. Начальником лабораторії з вересня минулого року.

Тема його докторської присвячена питанням автоматизації покомпонентного діагностування електронної апаратури з застосуванням мікропроцесорів та інших засобів обчислювальної техніки. Йшов він до захисту довгих 15 років, виповнених енергійною роботою, наполегливістю і невтомністю.

Залишається тільки додати, що Микола Прокопович має рясний ужиток не тільки на ниві науки. Він також один з найбагатших батьків нашого інституту — в нього п'ятеро дітей. Хай вони ростуть вам, Миколо Прокоповичу, на щастя і добру долю.

ДО ПИТАНЬ ПЕРЕБУДОВИ ВУЗУ

Поділяю думку доцента В. Чижика («ЗІК» від 3 березня ц. р.) у тому, що формалізм будь-яку справу губить. І дійсно, застосування ЕОМ — це використання наявних засобів прискореного пошуку розв'язання якоїсь народженої ідеї. А коли її немає, тоді комп'ютер нічого не дасть.

Я вважаю, що коли все-рйоз готуватися до використання програмованих засобів, то треба, насамперед, підготувати будь-яку особистість до того, щоб у неї виникла усвідомлена необхідність реалізувати свої пошуки з допомогою ЕОМ або програмованого калькулятора, водночас надати їй допомогу в оволодінні комп'ютерною технікою при вирішенні конкретних інженерних завдань, в т. ч. НДР. Це робота не тижня, а років.

Тому вважаю, що процес комп'ютеризації студента слід розпочинати з перших днів його навчання у вузі, причому продовжувати її гармонійно, з року в рік, розбудити особисту ініціативу, творче ставлення до цього предмету, активність. Треба обов'язково навчити студента самостійно розробляти алгоритми (блок-схеми), пройти солідну практику.

Про практику скажу окремо. Справа в тому, що години, передбачені учебним графіком, дозволяють забезпечити лише загальну уяву, загальне знайомство з ЕОМ. Основна ж практика роботи з програмованими калькуляторами, в дисплейних класах і безпосередньо на ЕОМ повинна бути тривалою. Такою, як і тоді, коли здобувають робочий розряд. А його отримують тільки на основі тривалого теоретичного і практичного навчання. Тому необхідно не тільки оснастити засобами навчання, а й створити кожному студенту надійні умови для самостійної роботи. Чи зроблено все це в інституті?

Звичайно, ні. Тепер кілька слів з приводу перебудови і живучості бюрократизму.

Здавалося б, що від переведення кращих студентів на індивідуальне

навчання і вільне відвідування лекцій слід було чекати найкращих результатів. Але під лежачий камінь, як кажуть, вода не тече. Тому і цей надзвичайно важливий, новий підхід до організації навчального процесу, через лежачий на його шляху камінь бюрократизму, забуксував, позитивних зрушень поки що нема. Хороша справа ще в зародку була приречена, оскільки в інституті зовсім мало виявилось новаторів перебудови, а керівна ланка зайняла позицію столярного спостерігача і чекає, що з цієї перебудови вийде...

В цьому зв'язку варто порушити і таке питання: хто і як здійснює перебудову в нашому інституті? Бо, як мені здається, у вузі не те що остаточно перемиг застій, а запанував якийсь незрозумілий хаос в організації навчання, якості підготовки спеціалістів. В керівничому, верхньому ешелоні немає єдності, створилася ситуація, подібна до крилової байки про лебедя, рака і щуку. Взаємовідносини між адміністративними ланками і громадськими організаціями часто густо носять антагоністичний характер.

Можливо, я помиляюсь. Однак схоже на те, ніби хтось навмисне рубає сук, на якому всі ми сидимо. Судить самі. З абітурієнтами до цього часу належна робота не організована, а між тим, через три місяці — вступні екзамени. Забуті нами учні старших класів у школах, немає контакту з найбільш здібними учнями профтехучилищ і технікумів перших років навчання. Ставку, робимо, як правило, на десятикласників, робота з якими нагадує гастролерство, поверхову рекламу вузу. Немає глибокої профорієнтації роботи і в лабораторіях по лінії НДР, в СКТБ «Модуль».

Ось і виходить, що на вступних екзаменах закриваємо очі на все, аби хоч як-небудь виконати план прийому. В подальшому ставимо себе перед сумним фактом: більшість першокурсників до вивчення вузівського матеріалу не під-

готовлені. І тоді ректорат розпочинає боротьбу з деканатами за збереження невстигаючих в числі студентів. Факультети поставлені перед альтернативою виконувати інструкції мінвузу, чи далі «гнати брак», тобто, випускати низькокваліфікованих спеціалістів. Своєю частку в цю справу вносить і підготовче відділення, випускники якого залишають вуз через неуспішність на 1—2 курсах, хоча їм мало математики і фізики були виставлені вищі балли.

Підтверджується це фактичними даними про успішність студентів у зимовому семестрі 1988—89 навчального року.

Так, на другому курсі, де треба спиратися на шкільні знання з фізики та математики, лише кожний четвертий студент машфаку ледь справився з екзаменами, при цьому тільки 6,7 процента студентів отримали п'ятірки і четвірки. Майже аналогічний стан справ і на ІБФ.

Наші кращі факультети ФОТ та РТФ домоглися якості навчання на цьому ж курсі лише 26—28 процентів. Впала успішність і знизилась якість навчання на 4—5-х курсах всіх факультетів.

На словах і в наказах адміністрації говориться, що факультетам надана самостійність у вирішенні питань, пов'язаних з застосуванням двічічниками. А насправді ми просто користуємося старими прийомами окомандування, виявляємо повну безвідповідальність, по суті, займаємося балаканиною про перебудову.

Думається, є до чого докласти зусилля лабораторії соціальних досліджень, розв'язати подібний стиль, гідний хіба-що недоброї пам'яті застійних часів. Перед лабораторією слід поставити вимогу: дати конкретні рекомендації по викориненню такого зла.

Нині всю перебудову навчального процесу у нас перекладено фактично на кафедри. А де навчальний відділ з його чималим штатом, яку, запитується, позицію займають наші декани з їх декількома заступниками? Не

кажу вже про партійні, комсомольські і профспілкові бюро.

Разом з тим учбове навантаження на викладачів кафедр доведено до граничної межі. Мабуть для того, щоб професори, доценти і асистенти не мали й хвилини вільної для перебудови. Та, коли підійдуть строки, будьте певні, спитають з тих же викладачів. Зарані чую докори: «Це ж ви не заїмалися індивідуальним навчанням студентів, не потрудилися обладнати лабораторії сучасним устаткуванням, не залучаєте підопічних до науково-дослідної роботи, а звідси і якість навчання...»

Виникає цілком резонне запитання: «А навіщо нам надто роздуті штати учбового відділу, методичного кабінету, деканатів, підрозділів НДЧ, кілька десятків різних лабораторій, які беруть участь в забезпеченні ефективного навчального процесу?»

Особисто я авторитетно стверджую, що поки-що цей багаточисельний загін адміністраторів, в основному, збирає різні звенення, малює довжелезні стовпчики цифр, заносить їх в надумані і не потрібні нікому занудливі звіти, відомості, барабанні реляції у «верхи». Вони ж, чиновники від адміністрації, присікливо контролюють, інспектують, перевіряють, пишуть доповідні, готують проекти наказів, як дві краплини води схожі на ті, що ми їх читали і п'ять, і десять років тому.

Що це, як не чистої проби бюрократизму? В такій паперовій круговерті не до студента, не до викладача. А вони, між іншим, головні суб'єкти перебудови.

Або це такий приклад оновлення вузівського життя. Один високопоставлений керівник вже давньою віддав команду на закріплення аудиторного фонду безпосередньо за факультетами, наказав встановити таблички, вказати на них групи, які повинні відповідати за збереження майна і дотримання порядку в аудиторних приміщеннях. Таблички ще подекуди висять. Подекуди тому, що після того наказу інший

керівник вже встиг половину аудиторій перерозподілити на цілі, абсолютно не пов'язані з навчанням студентів. Наслідком такого плюралістичного керівництва є щоденні пошуки деканатів, диспетчерської учбового відділу вільних аудиторій для того чи іншого курсу.

Зникла стабільність закріпленості і виникла зносібка лекційних приміщень. Не дивно, що нині важко відшукати незасмічену, незабруднену аудиторію, в якій би не було спотворених парт, хоча перед початком навчального року всі вони ремонтуються, фарбуються, а частина замінюється новими. На вітер летять тисячі карбованців народних грошей, а за сплюндрованість аудиторій ще ніхто не поніс покарання. Відмовчуються студентські ради, профбюро, комсомольські комітети.

Дивна інертність і з боку АГЧ з її багатопрофільними службами, теж покликаними суворо питати з тих, хто завдає інституту непоправних збитків. Спадає на думку: чи не варто уважніше придивитися до розгалужених штатів госпчастини? Раніше, пригадую, значно менше було різних головоспівців і їх помічників, а порядку було набагато більше.

Напрошується резонна при теперішніх підходах пропозиція: передати в оренду студентам і кафедрам аудиторний фонд, істотно скоротити обслуговуючий техперсонал.

Як показує практика орендних відносин, таке нововведення дасть відчутну економію коштів і матеріалів, що так важливо для госпрозрахункового вузу. З цього приводу у мене є детальні пропозиції, які за браком місця не наводжу в даній статті.

Маю ще ряд зауважень відносно ходу перебудови. Стосуються вони доцільності функціонування деканатів вечірнього і заочного навчання, стилю кадрової роботи нового складу парткому інституту, структури управління нашим вузом. Але то тема для окремої розмови, яку я продовжу в одному з наступних номерів газети «За інженерні кадри».

В. ДЕМЕШКО,
доцент.

Підтримки просить мова

Мови, як і люди, мають долю. Доля людська може залежати від обставин, а мова завше залежить від обставин і людей одночасно.

Не будемо вдаватися до історичних розвідок і пояснень. Констатуємо тільки факт: найвищою свого розвою українська мова досягла в двадцяти-тридцять роки, коли до неї ще не дійшли утиски потужного пресу сталінщини, коли великий Маяковський вигукував захоплено:

Разучите эту мову
На знаменах-
лексиконах алых,
Эта мова величава и
проста.

«Чуеш, сурми заграли?
Час розплати настав!»

Досі на робочому столі в Кремлівській квартирі-музеї Леніна лежить словник української мови, що завше був під рукою у нашого вождя.

На останній зустрічі з українськими письменниками М. С. Горбачов цитував вірші, які він вивчив, будучи ще пастушком у селі, з випадково знайденої книжки без палітурок. Це були вірші Андрія Малишка.

Склялося так, що рідна мова, особливо в містах, великих промислових регіонах почала поступово виходити з ужитку, здавати позиції, перетворюватися на другорядну. Сьогодні це серйозно турбує народ і партію. Мова просить допомоги.

З цією метою повсюдно створюються Товариства української мови. Минулої суботи, 11 березня, організація цього Товариства, що носить ім'я Т. Г. Шевченка, створена у Вінницькій області, Установчі збори, в яких взяли участь письменники, працівники науки, культури, освіти, різних підприємств, організацій, установ, відбулися в облпрофраді. Схвалено статут Товариства.

Дуже правильно сказав завідувач ідеологічним відділом обкому партії І. Г. Мостовий:

— Річ не в тому, належиш ти, чи не належиш до Товариства, річ у тому, щоб ти був бійцем за утвердження національної мови. Тільки за таких обставин справа буде рухатись вперед і нова наша організація працюватиме на повну силу.

Головою обласної організації Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка обрано поета Анатолія Борзняка. Осередок товариства буде створено і в нашому інституті.

В. ІВЧЕНКО.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

Як працюється ремонтникам?

В числі багатопрофільних служб адміністративно-господарської частини інституту вагомі місце посідають ремонтники. Радують їх виробничі показники за минулий рік. Окрім того, що їхня частка праці в забезпеченні нормальних умов для навчання студентів, роботи викладачів досить відчутна, ремонтники успішно справилися з планом капремонту — при завданні 400 тисяч карбованців освоєно майже 426 тисяч.

Особливо відзначилася ремонтно-будівельна група, яку очолює А. М. Пузаєнко. Вона посіла

друге місце в трудовому суперництві підрозділів вузу, нагороджена Почесною грамотою.

При плані 29 тисяч карбованців відділ головного енергетика (О. Г. Нікітін) виконав робіт на капітальному ремонті, лише госпспособом, на 36 тисяч. Цей відділ за умовами трудової угоди забезпечив виконання заходів з урахуванням підрядних робіт на суму 52 тисячі, тобто, більше, ніж у два рази проти наміченого.

Трудовим здобуткам енергетиків сприяли перехід їх на бригадний підряд, ініціативні дії

комуніста О. Г. Нікітіна.

Добре слово варто сказати і на адресу робітників та службовців відділу головного механіка, яким керує О. П. Бень, технічного відділу, очолюваного О. А. Кринецьким. Якщо перший своєю роботою не викликав за минулий рік жодної скарги, виробничу програму виконав на 102 проценти, то другий колектив своєчасно і технічно грамотно контролював якість ремонтних робіт, чітко здійснював інженерну підготовку капітального і поточного ремонтів споруд і приміщень

вузівського містечка.

В міру зростання навчальних і житлових площ інституту водночас збільшуються обсяги ремонтних робіт, стають вищими вимоги до їх виконавців.

Так, у цьому році в нашу виробничу програму включено освоєння нового корпусу енергофаку, який вступить в експлуатацію у четвертому кварталі. А це додатково ще 12 тисяч квадратних метрів з усіма інженерними комунікаціями.

Буде реконструйовано дах, замінено віконні блоки в навчальному корпусі № 1, долівки в

гуртожитку № 5 поміняємо на довгостійке покриття. Здійснимо капітальний ремонт фасадів навчальних корпусів і гуртожитків, м'яких покрівель. В цьому році заасфальтуємо також проїжджі і пішохідні ділянки території інституту, капітально відремонтуємо опалювальну, водогінну та вентиляційну системи в приміщеннях вузу.

Зараз у нас йдуть підготовчі роботи. Адже незабаром фронт ремонту в корпусах і гуртожитках значно розшириться.

І. МАЛЬОВАНІЙ,
головний інженер АГЧ.